

Koronavírus, kňaz z Milána: „Chorí potrebujú, aby bol niekto v ich blízkosti, čakám aj štyridsať minút, kým sa ich môžem opýtať, či sa vyspali.”

lanuovabq.it

2. apríla 2020 ✚ Spoločnosť ✚ Koronavírus

Pandémia nepotláča otázky o zmysle toho všetkého. Kňaz don Giovanni Musazzi hovorí o každodennom živote s chorými a s lekármi: «Pracujeme na 150 %. Som svedkom toho, že dobro je nákazlivé.»

Zdroj: commons.wikimedia.org

„Požiadali ma, aby som pomáhal ako nemocničný kaplán. Som hosť, ktorý svojou prítomnosťou dosvedčuje, že Boh je.“ Don Giovanni Musazzi je tvárou Božieho milosrdenstva na oddeleniach nemocnice Luigi Sacco v Miláne. Prítomnosť je začiatkom pre nadviazanie dialógu s lekármi a pacientmi. Na jednorazový plášť, ktorý má na sebe, napísal fixkou slovo „kňaz“.

„Navštevujem pacientov Covid. Niekedy musí stačiť požehnanie cez sklo. Vstupujem však, samozrejme, so všetkými potrebnými ochranami, aj do niektorých nemocničných miestností. Dni letia strašne rýchlo (stretnutia vrátane príprav môžu trvať až hodinu).“

„Keď ma zbadala pani so zápalom pľúc“ – hovorí kňaz bratstva San Carlo – „rozplakala sa, pretože sa bežne nemôžu prijímať návštevy. Keď jej spoluležiacej na izbe, katolíčke, ale nepraktizujúcej, došlo, že som kňaz, bola dojatá a rozplakala sa. Choroba sa môže rýchlo zvrhnúť. Mnoho ľudí sa túži vyspovedať. Môžem sa zastaviť na dve/tri minúty, aby som udelil všeobecné rozhrešenie a podal sväté prijímanie. K pacientom sa nemôžem veľmi približovať. S námahou rozprávajú, ale sú šťastní, že vidia kňaza a človeka, ktorý tam nie je z povinnosti.“

Napriek určitej sklúčenosti je kresťanská nádej jasne citeľná. „Utrpenie môže ukryť Boha, ale ho neeliminuje. Snažím sa prijať utrpenie osôb, s ktorými sa stretávam a modlím sa s nimi. Ináč by to bolo iba obyčajné rétorické cvičenie.“ Človek neustále hľadá odpovede: „Nasýtený epikurejec sediaci na pohovke s diaľkovým ovládaním v ruke, hovorí, že utrpenie dokazuje, že Boha niet. My však vidíme, že čím je viac utrpenia, tým viac človek hľadá Boha, pretože hľadá zmysel toho všetkého. Ako ľudia sme stvorení pre prosebnú modlitbu. Rodíme sa s plačom a prosíme, aby nám niekto pomohol,“ hovorí kňaz.

Ale keď sa modlím, kto mi príde na pomoc? „Jediný spôsob, ako dať niekomu pochopiť, že je tu Ktos, je ukázať človeka, ktorý prichádza na pomoc. V dedičstve Cirkvi, najmä minulého storočia, sme zabudli, že Boh sa stal telom: Boh k tebe prichádza cez človeka. Každý z nás so svojimi obmedzeniami sa môže stať rozhodujúcou osobou pre toho druhého. Preto pápež hovorí, aby sme sa neuzamykali v sakristii. Ľudia aj v tejto ťažkej chvíli potrebujú mať pocit, že niekto je im nablízku.“

Postava kňaza (spolu s ním pôsobí aj diecézny kňaz don Mauro Carnelli) zohráva veľmi dôležitú úlohu aj pre zdravotnícky personál, ktorý nesie ťažké bremeno. „Štruktúra nie je pred kolapsom. Pracuje na 150 %. V nemocnici sa prestalo horekovať. Ľudia pracujú na 150 %: bez sviatkov; dni odpočinku sú chimérou; 12-hodinové zmeny... Všetci to robia, pretože si uvedomujú, že prežívame mimoriadny čas: a to v skutočnosti ukazuje veci také, aké sú. Egoista sa stáva ešte sebeckejší a kto je dobrý, stáva sa ešte lepším; tí, ktorí pracujú, pracujú ešte viac. Pri týchto ťažkostiach vidím svedectvá, že dobro je nákazlivé: ľudia sa menia.“

Stretáva sa s lekármi. A každý deň mu viacerí hovoria: „Neprestávajú sem chodiť, pretože vás potrebujeme vidieť.“ „Nerobím“ – zdôrazňuje – „nič mimoriadne. Čakám niekedy aj štyridsať minút pri dverách, aby som sa jednoducho opýtal, či si v noci odpočinuli. Možno táto osoba nemá nikoho, kto by sa jej na to opýtal... Navyše tí, ktorí pracujú „v kritickej oblasti“, obvykle žijú oddelene od svojej rodiny („spolu hovoríme o manželke a deťoch“); samotná nemocnica dala k dispozícii izby v hoteli.

„Máte čas, aby ste mi dali prijímanie?“ je jedna z mnohých žiadostí, ktoré dostáva. Omše v malej kaplnke sú pozastavené. Od 8:00 do 9:00 a od 11:30 do 12:30 koná eucharistickú adoráciu, ktorá sa stáva referenčným bodom pre všetkých: kto ide okolo, vie, že je tu Eucharistia. Prichádzajú, modlia sa a idú von.

Prednádávnom na oddelení v kontaminovanej zóne stretol sestru, ktorá o sebe tvrdila, že je antiklerikál, no ktorá mu zároveň poskytla niekoľko rád týkajúcich sa nastavenia masky a potom sa na neho zadívala a pošepala mu: «Neprestávajú sem chodiť, pretože ... zomierajú sami».

Pohreb celebroidal (jednoduché požehnanie telesných ostatkov) iba s truhlou na námestí, pretože príbuzní boli v karanténe. „Zamestnanci pohrebných služieb urobili fotografiu, aby ju mohli príbuzným ukázať aspoň na pamiatku: „Je to jediné, čo môžeme pre nich urobiť.“ Zoči-voči bolesti, „nemôžem ti povedať, že Boh ťa miluje. Musím povedať: ja ťa milujem a som ochotný obetovať ti z môjho času. Vtedy – uzatvára don Giovanni – môžem tomu človeku povedať, že ho Boh miluje.“

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/koronavirus-knaz-z-milana-chori-potrebuju-aby-bol-niektov-ich-blizkosti-cakam-aj-styridsat-minut-kym-sa-ich-mozem-opytat-ci-sa-vyspali/>